

Světélko na cestách

„Kudy teď?“ řeklo světélko a otočilo se téměř uprostřed ničeho, „Že by tudy?“ a opětovně se světlo rozhlíželo kolem dokola, ale všude byla jen tma. „Že by tímto směrem? Ne, možná když půjdu rovně, tak na něco přeci jen musím narazit“.

Tak se tedy světélko vydalo rovně do prázdnoty, když v tom najednou zahlédlo kousek od sebe náznak pařezu pokáceného stromu a vlající trávy okolo něj. Když přišlo světélko blíž, zajásalo, že konečně něco našlo. Vtom vítr utichl, země se začala mírně třást, pařez stromu se najednou začal zdvíhat, jeho kořeny připomínaly mohutné ruce a nohy, mech, který ho porůstal, vytvořil jakýsi kabát, a ze ztrouchnivělé kůry se na povrch vydrásaly velké rudě žhnoucí oči, které vše kolem světélka mírně projasnily krvavě červenou barvou. „Dobré jitro, mé dítě,“ pozdravil Pařezáč a zívá. „Děkuji ti světlo, že jsi mne probudilo z mého hlubokého spánku, musím toho ještě hodně udělat,“ povzdychl si. „Není za co, touto krajinou se toulám už dlouhou dobu, vy jste první tvor, na kterého jsem tu narazilo, ale bohužel už musím jít,“ řeklo s náznakem smutku světélko. „Tak rychle? Vždyť jsi zrovna přišlo, počkej, dej mi prosím něco, jsem hrozně bezmocný,“ zaskučel pařízek. „Počkej, tady něco máš,“ řeklo světlo, dalo mu mlžný opar, pár posledních oříšků a pařez dal světélku na oplátku 100 bobulí, které prý našel a nejí je. „Děkuji, Pařezáči, ale už opravdu musím, ahoj.“ „Tak teda ahoj“, usmál se pařez a zamával odcházejícímu světýlku směrem do tmy.

Nastal podzim, světlo z cesty zcela unavené sedlo si k jezírku, dlaně sklonilo, vodu si nabralo a napilo se. „Svět je jako řeka a já jsem její král,“ ozvalo se najednou ze tmy za světýlkem, které se leklo, pomalu se otočilo, zděšením málem omdlelo. „Ahoj, copak pohledáváš zde u mých vod?“ řekla obrovská tlama plná ostrých zubů s masivním jazykem. „Hm, máme tady malého zlodějíčka,“ řekla stvůra a olizovala se jazykem, jako by měla chuť sníst světélko. „Já nic neukradlo,“ bránilo se světlo. „Ale já vím, že ano, cítím to, schováváš si to v kapsičce“.

Světélko sáhlo do kapsy a vytáhlo sto malých bobulek, „Ale to mi dal Pařezáč,“ odpovědělo nechápavě světlo. „Pařez ano? To víš, kdysi mi je ukradl, byl bych ti moc vděčný, kdybys mi je vrátilo,“ naléhalo monstrum, nastavilo dlaň a čekalo na bobule. Světýlko mu je dát nechtělo, jenže muselo, jelikož vědělo, co by se stalo, kdyby mu je nevydalo. „Tak dobře,“ řeklo zklamaně a dalo mu sto bobulek. Stvůra si vzala bobulky. „Naivko,“ zamumlala stvůra, zasmála se a zmizela.

Okradené světélko poté smutně zaskučelo, jelikož si uvědomilo, že bylo okradeno a že každého, koho potkalo, ji jen okradl o vše, co mělo, že se z toho světlu až chtělo plakat.

„Věřit se nikomu opravdu nedá,“ ozvalo se z potemnělé díry v malinkém porostlém výběžku. „Kdo jsi?“ udiveně řeklo světýlko a přišlo blíž, „Ty? Ale jak to?“ zmatené světlo vyjeklo a rozzářilo se radostí, že po dlouhé době vidí někoho, koho zná téměř celý život. „Ore!“ zajásalo světlo, až vše kolem prosvětlo, dokonce i tajemné stvoření z nory bylo vidět. „Taky tě rád vidím, světélko“ řekla tajemná kamenitá bytost. „To já tebe též, Ore,“ skromně vyjeklo světlo. „Ale co děláš tady dole? Mělo bys být tam nahoře a ozařovat jak naši Zemi, tak Měsíc, který teď bloudí noční oblohou a hledá tě,“ promluvil hlubokým hlasem kameňák a ukázal na nebe. „Já vím, ale nevím, jak se tam dostat,“ povzdychlo si světélko a smutně si posmrklo. „Pod blíž, poradím ti jak, ale bude to nebezpečné, tak dávej dobrý pozor“. Světlo si bedlivě vyslechlo, co má dělat, vzalo si pár kamínků od Ora, velice mu za všechno poděkovalo, na rozloučenou kameňáka objalo a slíbilo, že na něj nikdy nezapomene, poté si to světlo mířilo zpět k jezírku.

„Hej, ty velká nevymáchaná tlamo!“ vykřiklo do tůňky světýlko a hodilo do ní kámen od Ora, v tu chvíli se zvody vynořila bestie, která okradla světélko o bobule. „Jak že jsi mne to nazvala?! Já ti ukážu, jen počkej!“ naštvaně zařvala příšera a rozeběhla se za prchajícím světýlkem. Světlo mezitím vyskákalo na strom, příšera mu však byla v patách. „Už tě mám,“ řekla stvůra, přitáhla si větev, natáhla se pro světélko, chyběl jen kousek, ale v tu ránu však světélko hodilo kamínek do oka netvora, ten pustil větev, a ta vymrštila světélko tak vysoko, že nebylo pomalu vidět pouhým okem. Poté nastalo hrobové ticho, ani tráva nešustila ani vítr nevanul. Vtom záblesk, dříve malé toulající se světélko se najednou změnilo v obrovitánskou zářící hvězdu. Zemi prozářila světlem, Měsíc už konečně nebyl jen černou koulí, ale krásně svítící posel noci. A naše světýlko, ehm, tedy chci říct naše zářící hvězda, se stala tím, co dnes známe jako SLUNCE.